

KIS HAVI

... NINCS MÁR SEMMI BAJOD? (Lásd a 216. lapon.)

XLVI. kötet, 14. szám. Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1894. április 8-án.

A DOKTOR UR NÖVENDEKEL.

— Elbeszélés képekkel. —

(Folytatás.)

NEHÁNY pillanatig mély csönd volt aztán a szerencsétlenség helyén. Csöndes volt a mély tó s az ijedségtől szinte megdermedve bámultak Janka és Rudi a vízre, mely oly hirtelen elnyelte két kedves társukat.

Rudi, a mindig vidám jó pajtás, hamar fölcsudott és rögtön arra gondolt, nem segíthetne-e valamiképen? De igen, ha nem is sokat, de valamit.

Mert ime, már látja, hogy Dezső fölbukkant a víz alól és teljes erővel uszik egy a tóban lebegő alak felé; — ez Piroska, akit szintén fölvetett a víz, de aki ájultan lebegett ott. Rudi mindjárt látta, hogy Dezső meg akarja menteni a leánykát; de bírja-e? Mert jó messze voltak bent a tóban, még pedig olyan tájon, ahol a legközelebbi part még nagyon meredek volt. Ott nem lehet kijutni a szárazra s a sík part, ott a mezőcskénél, messze van. Elbir-e Dezső odáig uszni, mikor csak fél kézzel fog uszhatni, fél kezével Piroskát kell tartania? Ha ugyan eléri, ha a leányka végkép el nem merül, mire Dezső oda ér hozzá.

Nem, nem merült el, Dezső megragadta. Ekkor azonban maga is kételkedve nézett szét, merre felé iparkodjék ki a vízből. A sziklafal nem volt nagyon messze, de ott nem lehet kikapaszkodni. De épp a szikla felől hangzott akkor:

— Csak ide, Dezső, ide! Majd én segítek!

A derék Rudi állt ott a sziklafal ösvényén, kezében hosszú ággal, melyet egy fáról amott a mezőn nagy erőfeszítéssel tört le s most a magasból lenyújtott a vízre. Dezső megértette. Megfeszített erővel uszott abba az irányba és végre megragadta az ág végét. Ideje is volt, mert aligha bírta volna már sokáig magát is, Piroskát is fentartani a vizen. De most már csak fogóznia kellett s Rudi, az ág másik végét tartva és az ösvényen lefelé lépegetve, szaporán vontatta őket a víz szélén odáig, ahol a part végre eléggé lejtős volt s Dezső kivihette Piroskát a szárazra.

Az ájult leánykát lefektették a före s Dezső a nagy izgalomtól, erőfeszítéstől kimerülve, maga is lerogyott melléje. De néhány pillanat múlva már talpra ugrott és a Piroska körül foglalatoskodó Ruditól remegő hangon kérdé:

— Él, ugy-e? Nem halt meg, ugy-e nem?

— Nem tudom . . . de remélem, hogy él . . . mintha érezni lehetne a szíve verését.

Rudi tudott egyet-mást abból, hogy mit kell tenni a vízből kimentett emberrel. Meg is tett mindent, amit tudott, de Piroska csak nem eszmélt föl. Hanem a szíve verését jól lehetett érezni.

— Él, bizonyos, hogy él, szólt Rudi a sápadtan, kétségbeesetten ott guggoló Dezsőhöz. Hanem gyorsan kellene valami segítség.

— De hogy visszük föl a meredek uton?!

sohajta Dezső. Nem bírjuk el. Ide kell hívni valakit . . . abba pedig sok idő telik.

Ekkor megszólalt egy hang a fejük fölött:

— Eng
viszem ér
Meglep
riás inas
és hogyan
relte az
kapta az
dult vele
Dezső
vele lép
fölerít a
lebecsátk
állt. A h
gához en
tette s a
és Rudi

— Ez
tája, szó

— Az
csétlensé
tem, mit
lefutotta
a bajt.
inasát.

— N
segítenel
te is ipa
viz vagy

Dezső

— H
mikor l
kát? me
vissza t

— A
tenni, m
erre az
Bajba k
ted. Mo
ha orvo
télyban

— Engedjék az ifiurak . . . majd felviszem én; a kocsit vár.

Meglepetve pillantottak föl. Izmos, liberális inas állt ott. Észre sem vették, mikor és hogyan került oda, ő pedig nem fecsérelte az időt magyarázgatással, hanem ölbe kapta az ájult leánykát és gyorsan megindult vele.

Dezső és Rudi követték, de alig bírtak vele lépést tartani. Az inas csakhamar fölért a szikla tetejére s onnan gyorsan lebozsátkozott az utra, hol szép uri hintó állt. A hintóban egy öreg nő ült. Ez magához emelte az ájult leánykát, ölébe fektette s a kocsit már elrobogott, mire Dezső és Rudi leérték az utra, hol Janka állott.

— Ez . . . ez a báró Tarkövyne hintója, szólt Dezső zavartan.

— Az, felelé Janka. Mikor a szerencsétlenség történt s én rémülten szétnéztem, mit tegyek, megpillantottam a hintót, lefutottam eléje és úgy ahogy elmondtam a bajt. A báróné rögtön oda küldte az inasát.

— No, Piroska jó helyre jut, ott majd segítenek rajta, szólt Rudi. De most már te is iparkodjál haza, Dezső, mert csurón viz vagy.

Dezső összerezsent.

— Haza? Hogy menjek én oda vissza, mikor halálos veszedelemben vittem Piroskát? mondá csüggedten. Nem térek én oda vissza többé . . . világgá bujdosom!

— Azt legalább is olyan bölcsen fogod tenni, mint amilyen az volt, hogy Piroskát erre az utra erőltetted. No, térj eszedre. Bajba keverted Piroskát, de ki is mentetted. Most pedig az volna a legfontosabb, ha orvos is mindjárt ott teremne a kastélyban a beteg mellett. Talán otthon van

a doktor bácsi. Bemegy hozzá és elküldöd Piroskához. Ezzel sokkal inkább jóvá teszed a hibát.

— Igen, igen, bizonyítá Janka. Ülünk szaporán a kordéba. Jól tud ám a mi csacsink koczogni.

Dezső engedett s a csacsi-fogat gyorsan robogott a poros uton. A jámbor csacsi semmikép sem értette, mit akar kis gazdája, hogy oly kiméretlenül hajszolja. De hát engedelmeskedett és futott, amennyire csak telt tőle.

A hintó ezalatt már oda is ért a jóval közelebb fekvő kastélyhoz. Nehány percz mulva Piroska már jó ágyban feküdt s gondos kezek ápolgatták. De még jócskán telt bele idő, míg végre fölnyitotta szemeit. Akkor is olyan kábult volt, hogy csak zavarosan látta, tudta, mi történik körülötte. Mintha a doktor bácsi állt volna az ágya mellett, meg az a kedves, nyájas képű öreg nő, akit egyszer a parkban látott. És mintha a doktor bácsi ilyenformát mondott volna:

— Remélem, nem lesz sokáig terhére a bárónénak. Reggelig megvállik. Meglehet, hogy ha jó nagyot aludt, pihent, nem lesz semmi baja. Majd reggel megtudakolom.

Reggelre Piroska nagyot nyújtózott s ugyancsak dörzsölte a szemeit, hogy igazán fölébredt-e már, vagy talán még alszik? Mert olyan pompás ágyban feküdt s ez a pompás ágy olyan gyönyörű szobában állt, hogy semmikép sem tudta kitalálni, hol is van hát most? Nem a doktor bácsinál, az bizonyos. Nem is otthon. De hát hol? És miért?

Hogy miért, azzal mihamar tisztában volt. Bizony megborzadt belé és csak most, utólag ijedt meg igazán, mert mikor a baj

megesett, oly hirtelen esett meg, hogy ideje sem volt sokat ijedezni, mindjárt lent volt a mély vízben. Eszébe jutott az egész veszedelmes kaland, odáig, hogy lebukott a tóba. De a többről nem tudott semmit, hogy ki mentette meg és hová került?

— Majd megtudom . . . majd csak bejön valaki. De valjon Dezső mit csinált aztán, hogy lepottyantam? Képelem, mennyire megijedt! Csak valami baja ne legyen szegénynek. A bácsi talán haragszik is reá.

Az még csak eszébe sem jutott, hogy ő maga is haragudhatnék, mert hiszen Dezső okozta a nagy veszedelmét. Hát még mikor megtudta, hogy ha Dezső okozta a veszedelmet, de ő mentette is meg hősi elszántsággal!

Mert nem sok idő telt bele, már mindent tudott. Egy nyájas, fiatal nő lépett a szobába s barátságosan lehajolva Piroskához, kérdé:

— No's kedvesem, hogy vagy?

— Azt hiszem, nincs semmi bajom . . . szeretnék fölkelni. Szabad?

— Hogyne? A báróné nagyon örülni fog, ha mielőbb elvezetlek hozzá.

Ámult Piroska. De mialatt felöltözött, megtudta, hogy az a nyájas, fiatal nő a báró Tarkövyéné két kis unokájának a nevelőnöje, hogy itt a báróné kastélyában van, hogy maga az öreg báróné hozta ide. Megtudta még azt is, hogy Dezső mentette ki a halálos veszedelemből.

— Ó, az a derék, bátor Dezső! Mennyire szeretem! Oda veszhetett volna, mégis utánam ugrott!

Aztán ment a kisasszonnyal az öreg bárónéhoz. Ez — mert hűvös, havas-esős reggel volt — a kandallónál ült s a karos-

széke mögött állt két unokája. Piroska rájuk ismert a minapi találkozásból s gyorsan a bárónéhoz lépve, illedelmesen kezecskölt és egyszerű, de őszintén hálás szavakkal mondott köszönetet a jóságáért. A báróné megölelte, megcsókolta és gyöngéden mondá:

— Hála Istennek, hogy épp arra vezetett s így tehettem értted valamit. De mondd, kedvesem, csakugyan nincs már semmi bajod? (Lásd a képet a czimlapon.)

— Egészen jól vagyok.

— Akkor hát együtt fogunk reggelizni. Nézd, ezek az én kis unokáim. Blanka és Évike. Remélem, hamar megköltitek a barátságot, ha már a Gondviselés ilyen sajátos módon összehozott. Szomszédok vagyunk ugyanis.

Blanka és Évike félénk, szelid két kis leány volt. Tétovázva léptek elő, de Piroska oly kedvesen mosolygott feléjük, hogy csakhamar összeölelkeztek s néhány perczel később a reggelinél már egészen bizalmasan csevegtek. Közben a báróné így szólt:

— Már izentem a bácsidnak, hogy semmi baj sincs többé. Később majd befogatok és haza küldelek; most nagyon esik az eső. Talán eljátszogathatok egy kicsit, amíg kissé szünik.

— Majd körülvételünk a házban, szólt Blanka. Van itt sok nézni való.

Nem is került játékra a sor, mert Piroska nagy érdeklődéssel nézte a szép termeket, de különösen a falon függő képeket.

— Szeretted a képeket? kérdé Évike. Van ám egész nagy termünk tele képekkel. Menjünk a képtárba.

(Folytatása a 218. lapon.)

Tudod-e, hogy
 hol van Ja-
 pán?
 Nő's, hát ott
 van az én ha-
 zám.
 Tea-árus leány
 vagyok,
 Kis pénzért jó
 italt adok.
 Ruhám, arcom
 ugy-e csinos?
 Csak az orrom
 kissé fitos.
 Ha nem hiszed,
 jér és nézz meg,
 Szívesen megven-
 dégellek.

JAPÁNI TEA-ÁRUS LEÁNY.

(Folytatás a 216. laphoz.)

Csakugyan, sok szép festmény volt ott. Piroska azonban eleinte, bár örömmel nézte a képeket, nem csodálkozott valami nagyon, mert látott ő már sokkal több és szebb képeket Budapesten a nemzeti muzeumban és az országos képtárban. De egyszerre csak szinte meghökkenve állt meg és bámult oda a falra. Pedig ott nem épp a legszebb képek voltak, inkább csupa régi arckép, némelyik olyan homályos, elmosódott, hogy alig lehetett a vonásokat megkülönböztetni.

— Ezek a családi képeink, magyarázta Évike. Némelyik nagyon régi... háromszáz esztendő is van köztök... akkori ősapáink vitéz férfiak voltak.

— De ez... ez nem olyan régi... ez kit ábrázol? kérdé Piroska.

S egy arcképre mutatott, mely egészen fiatal, alig fölserdült ifjut ábrázolt.

Blanka és Évike egy pillanatra szinte zavarodottan hallgattak. Aztán Blanka majdnem suttogva mondá:

— Megmondom, de épp azért mondom meg, hogy ne szólj többé róla és a nagymama előtt ne említsd. Nekünk sem szabad róla beszélnünk. Öreg dadánk árulta el egyszer, hogy ez a kép a nagymama fiát, a mi nagybátyánkat ábrázolja, még fiatal korából. Azután valami nagy viszály támadt közte és szülei közt, világgá ment, nem is került soha többé haza; atya, aki nekünk is nagyatyánk volt, soha sem bocsátott meg neki, úgy halt is meg. Talán már meghalt ez a nagybátyánk is; mi soha sem láttuk. A nagymama sokszor ide jön és sir a kép előtt. De ezt nem szabad se látni, se hallani. Tehát ne kérdészködjél róla!

— Ó dehogy!

Pedig Piroska szinte kipirult az izgatótságtól s amint kimentek a képtárból, alig bírta eltitkolni, hogy nagyon furja az agyát valami. Szerencsére az eső már elállt, a koci előrobogott, mennie kellett haza. Nagyon melegen bucsuztak el s meg kellett ígérnie, hogy gyakran el fog ide látogatni.

— Blanka és Évike is ellátogatnak majd hozzád, ha a bácsid megengedi. Szeretem, hogy kis unokáim ilyen kedves játszótársat nyertek.

Piroska tehát, mialatt kényelmes hintóban haza felé kocsizott, nagyon meg volt elégedve a dolgával.

— Voltaképp nem is sajnálom, hogy lepottyantam a tóba. E nélkül nem kerültem volna oda a kastélyba. Olyan kedves emberek!... És... és az a kép! Csodálatos! Esküdni mernék rá, hogy... Igazán csodálatos az a hasonlóság! De hátha csak véletlen? Vagy talán csak én képzelem úgy? Majd szólok Dezsőnek róla. Vele szabad arról a képről beszélni.

(Folytatása következik.)

REJTETT NÉV.

- K V A = A felső test egy része.
 R A I = A legfontosabb ital.
 Z V L = A legszükségesebb fém.
 M O K = Gondatlan gyermek holmije.
 S A E = Méhek lakása.
 P L S = Ezzel fogják a madarat.

Ha már most a meglelt szavakat egymás alá írjátok s egymás mellé rójátok az 1-ső sor 1-6, a 2-ik sor 2-ik, a 3-ik sor 3-ik, a 4-ik sor 1-6, az 5-ik sor 2-ik, s a 6-ik sor 3-ik betűjét: egy kedves házi barátotok neve fog kitűnni.

Az elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Gyermek-humor“

Rajzok és jellemző vonások a gyermek-világból.
 Összegejtötte *Forgó bácsi.*

A

— A »Kis

ZINE

kép

színeve

szer, de

Miért?

Ugy g

sokan fog

igen kell

járt, hog

tani kell

nak, akik

jok van

Ime, it

minta sz

URI DISZNÓK.

A MINAP álmodtam
Öt vidám disznóru.
Megismertem őket
A rőfögő szórul.

Hogyha maguk hangján
Nem rőfögtek volna:
Felőlük az ember
Nagyot gondolt volna.

Fejükön ezilinder
Hetykén félrevágva —
Csak úgy nézdegéltek
Szerte a világba.

Szép gavalléroknak
Néztem volna őket.
Aki adják szörnyen
Az előkelőket.

No de megszólaltak
S elég volt vagy tíz szó —
S tudtam: bármi fényes
Disznó csak a — disznó.

FALUN.

— A »Kis Lap« 34-dik színes műmelléklete. —

SZINES? Az. de csak a fele. Ugyanaz a kép. mely a felső részen szépen kiszínezve látható. ott van alatta még egyszerű, de csak rajzolt vonalakkal.

Miért?

Ugy gondolom, kis olvasóim közül nem sokan fogják kérdezni. még a fejüket sem igen kell rajta törniök. Kitalálják mindjárt, hogy újabb módot akarok nekik nyújtani kellemes szórakozásra, legfőképp azoknak, akik már rajzolgatnak, festékes ládák van s szeretnek festetni.

Ime, itt a feladat. A fönt látható képminta szerint színezzétek ki az alatta levő

rajzot, mely vonásról vonásra ugyanaz. Mennyire fog a kettő egymáshoz hasonlítani, ha színes lesz mind a kettő?

Természetes, hogy a mű csak úgy sikerülhet jól, ha gonddal, figyelemmel fogtok hozzá. Nem szabad hirtelenkedve mázolgatni, hanem jól meg kell válogatni a festéket, óvatosan kell használni az ecsetet, nehogy a tehénke legyen pl. zöld, a fű pedig kék.

Aki ügyesen végezte a munkáját, tegye a többi színes képek közé, köttesse is majd be a »Kis Lap« kötetébe. Idők multával, talán évek leteltével, érdeklél fogja egyszerű-egyszer látni, hogyan sikerült e kis festő-próbája.

KOKO, VICZA ÉS A KÖNYV.

— Koko szép! Czukrot! Koko szép!

Oly hangosan rikácsolva ismételtette ezt a papagály ott a maga rudján, hogy a harmadik szobában is meghallhatták. Így hát még jobban hallhatta Mimike.

Mert ő ott ült, kényelmesen elhelyezkedve, épp a Koko szomszédságában. Nem is véletlenül került oda.

— Jól fogok mulatni, mondá. Ide ülök és háromféle multságom is lesz. Itt fecseg Koko, ide magam elé teszem a képes mesekönyvet, az ölembe meg a Viczát veszem. Hamarjában nem is tudnám megmondani, melyik a legkedvesebb.

Ha ezt nem is, de azt tudta, melyik a leglármasabb. Mert a papagály ott a feje fölött folyton folyvást rikácsolta:

— Czukrot! Koko szép! Czukrot!

— Nesze czukor! felelt Mimike nevetve.

És odanyújtotta az ujjacskáját. Már nem tudom, csakugyan czukornak nézte-e Koko, vagy pedig jól látta, hogy nem

czukor és megboszankodott. — elég az, hogy kemény csőrével erősen belevágott a Mimike ujjába. Majd hogy a vér ki nem serkedt belőle.

— Te goromba! sikoltott Mimike! Menj, nem szeretlek, nem is játszom veled. Ugy-e, Vicza, nem érdemes, hogy csak szóljak is hozzá? Nézd, hogy megcsipte az ujjamat! Te jobb vagy, te sajnálsz ugy-e?

Azt már megint nem tudom, sajnálta-e a Vicza, de az bizonyos, hogy mert Mimike a fájós ujját a másik keze ujjával tapogatta és így a Viczát nem tarthatta, hát a Vicza úgy fordult, hogy hátat mutatott neki.

— Eh, együgyü Vicza! szólt Mimike bosszusan. Hiszen te persze semmit sem tudsz. Menj a sutba, ma nem fogok veled mulatni.

Elégedetlenül hajolt a könyvre. Éppen nem volt kedve olvasni, de a tekintete ráesett egy szép képre, mely egyik tündérmeséhez tartozott. Már csak elolvassa, mit ábrázol az a kép.

Belefogott és abba sem hagyta, míg a végére nem jutott. Kokót, Viczát, még a sajtó ujjacskáját is elfeledte. S mikor elkészült az olvasással, vidáman mondá:

— Mégis csak a jó könyv a legkellemesebb multság

LÁTOGATÁS A GALAMBOKNAL.

(Képpel a 221. lapon.)

ÖLTÜNÖEN csöndeskén üldögéltek Zoltán és Klárka a szobában.

Olyan békességben, lárma nélkül játszogattak, mintha Zoltán nem

is az a nyughatatlan Zoltán volna, akinek a mama jól vélte eddig ismerni, s mintha Klárka sem volna az a kandi Klári, aki mindig azon járatta az eszét, hol láthatna valami újat, érdekeset.

Most pedig a mama a nagy kertbe készült, ahol a tavaszi munkát végezték s

a hová Zoltán és Klárka nagyon szeret-
tek vele kísértálni. De most még oda sem
kiváncsoltak.

Mondom, feltűnő volt, de a mama csak
dicsérhette őket, hogy ilyen csöndesek és
szelídek.

... Milyen magasan vagyunk! (Lásd a 222. lapon.)

— Ha nincs kedvetek a kertbe jönni,
ám játszogassatok ilyen szépen tovább,
magatokra hagylak. De aztán valami paj-

kosságba ne keveredjétek! Ozsonna idejére
haza jövök.

Alig tette ki a mama a lábát a házból,

már ki volt cserélve Zoltán is, Klárika is. Pajkosan ugráltak és nevettek.

— Ugy-e mondtam, hogy kifoghatunk a mamán? szólt Zoltán. Most nincs itthon senki, mehetünk. De aztán nem szabad félned, mikor a létrához érünk.

— Dehogy félek! Hiszen mondtad, hogy nagyon kényelmesen följuthatni.

— Igaz is. Én már sokszor megjártam.

— Nem is értem, miért tiltja nekem a mama? Ugy szeretem azokat a kedves galambocskákat.

— No, hát meglátogathatod, beváltom a szavamat és fölvezetlek. Mire a mama megjön, rég itt leszünk újra.

— És csakugyan meglátom a galambducz belsejét?

— Meg hát! Egy kis ajtaja nyílik a padlásról. Én már sokszor kinyitottam.

Szaporán elindultak és az udvaron átszaladva, a nagy pajtához értek, melynek padlására hosszú létrán lehetett följutni, mert a padlás igen magasan volt. Zoltán gyorsan kapaszkodott föl, nagy gyakorlata volt az effélében; de Klárika bizony kissé szepegett, mikor már magasra jutott és lenézett. Majd leszédült. Hirtelen behunyta a szemét s úgy mászott följebb. Szerencsésen föl is jutottak a padlásra.

Nem mondhatnám, hogy sok látni valót találtak. Rendesen széna szokott ott lenni, de most az sem volt. Aztán meg sötét is volt.

— Megállj csak, mindjárt világos lesz, szólt a tapasztalt Zoltán. Kinyitom a padlásajtót, melyen a szénát szokták föl- és lehányani.

Kinyitotta s ez nagyon tetszett Kláríkáknak.

— Jaj de szép itt! Milyen magasan vagyunk! (Lásd a képet a 221. lapon.) Akár a toronyban!

— Ugy-e szép? Ellátni innen a nagykertbe is.

— Az ám! Ni, látom a mamácskát... most a meleg-ágyaknál van, hihih! de furcsa, hogy innen hazulról látom!...

Egy pár szelid galamb oda röppent eléje... Ez mindjárt eszébe juttatta, hogy voltaképp a galambokhoz jött látogatóba. A ducz ott volt a padlásajtó közelében, a galambok sűrűn röpkedtek ki és be. A biztos tetőzet alá tágas házikójok megszese benyult s deszkafalán egyszerű kilinccsel lezárt ajtó volt, melyen át be lehetett bujni a galambok tanyájára.

Kíváncsi kandisággal bujt be Klárika, de bizony nem igen volt az eredménnyel megelégedve.

— Hiszen nincsenek galambfőkéák... egyet sem látok. Még csak tojást sem látok.

— Nincs? Tavalý, mikor egyszer benéztem, nagyon sok volt.

Ez nem sokat ért Kláríkáknak, de megvigasztalódott azzal, hogy a zsebében hozott jó morzsácskával, magocskával oda gyűjtötte maga köré a galambokat. Jó ideig nézte a kedves, szelid madárkákat, mignem Zoltán megelégedte.

— No, ezt odalent az udvaron is megteheted.

— Persze, hogy meg. Ezért kár is volt ide jönni.

Megindultak, de ugyancsak ijedten álltak meg a nyilásnál, ahol a létrán le kellett volna menniök. Mert a létra — eltűnt.

— Hol a létra? Mi történt itt? Ki vitte el? kérdezték egymástól hebegve. Jaj, most mit csináljunk!

Igen lehet, bíbálni? A

— Ta létrát, sz a kazall Várjunk Tehát vártak. dalomma idestova kellene.

Biz a mult. K gelődött. Az udva lédek id latszik a

— K Hol vag

Most Már hiá kezni. Z

— It son...

— E keresni is ott v

— I valaki e

— A kertbe, az öreg levágni.

hozzák. vagytok

Szép

ozsonna számad

Igen bizony, mit! Ez nagyon fogas kérdés volt. Leugrani olyan magasból nem lehet, biztosan kitörnék a nyakukat. Kibálni? Azzal elárulnák magukat.

— Talán visszahozzák nem sokára a létrát, szólta Zoltán. Meglehet, hogy csak a kazalhoz vitték... szénát hoz a kocsis. Várjunk csöndesen.

Tehát vártak. Sokáig, rettentően sokáig vártak. Még pedig folyvást növekedő aggodalommal. Már jócskán lefelé hajlik a nap, idestova itthon lesz a mama, ozsonnálni kellene. És lehetetlen visszajutni a szobába!

Biz az lehetetlen volt. Az idő pedig mult, Klárrika sírt, Zoltán tehetetlenül mérgeződött, de mentő eszköz nem jutott eszébe. Az udvarról beszéd hallatszott föl, a cselédek ide-oda jártak, és egyszerre csak halatszik a mama hangja is:

— Klárrika! Zoltán! Jertek ozsonnálni! Hol vagytok?

Most már el kellett magukat szánniok. Már hiába, nincs más hátra, mint jelentkezni. Zoltán tehát lekiáltott a padlásajtón:

— Itt vagyunk... itt fönt a padlásoson...

— Ejnye ti szófogadatlanok! Hát mi keresni valótok van ott? Talán Klárrika is ott van? Tüstént jertek le!

— I... igen... de nincs itt a létra... valaki elvitte...

— A létra? Igaz, elvittem a nagykertbe, szüksége van rá a kertésznek, mert az öreg diófának egy száraz ágát kell levágni. No, majd ha elkészül vele, visszahozzák. Addig csak mulassatok ott, ahol vagytok. Majd este számolunk.

Szép kilátás! Itt kuczorogni estig! Az ozsonna elmarad! És este még azután a számadás következik!

És az mind pontosan úgy történt. Az a vén kertész egészen estig vagdalta a vén diófának azt a száraz ágát és már sötét este volt, mikor a létra visszakerült s Klárrika és Zoltán kiszabadultak a padlásbörtönből. Szégyenkezve sompolyogtak a mama elé, a ki egy-egy darab száraz kenyeret nyomott a kezökbe.

— Itt az ozsonna is, a vacsora is. Meehettek aludni. Holnap dupla leczke lesz és fél ebéd. És ha máskor is ravaszkodni akartok és azt hiszitek, hogy túl jártok a mama eszén, hát csak próbáljátok meg!

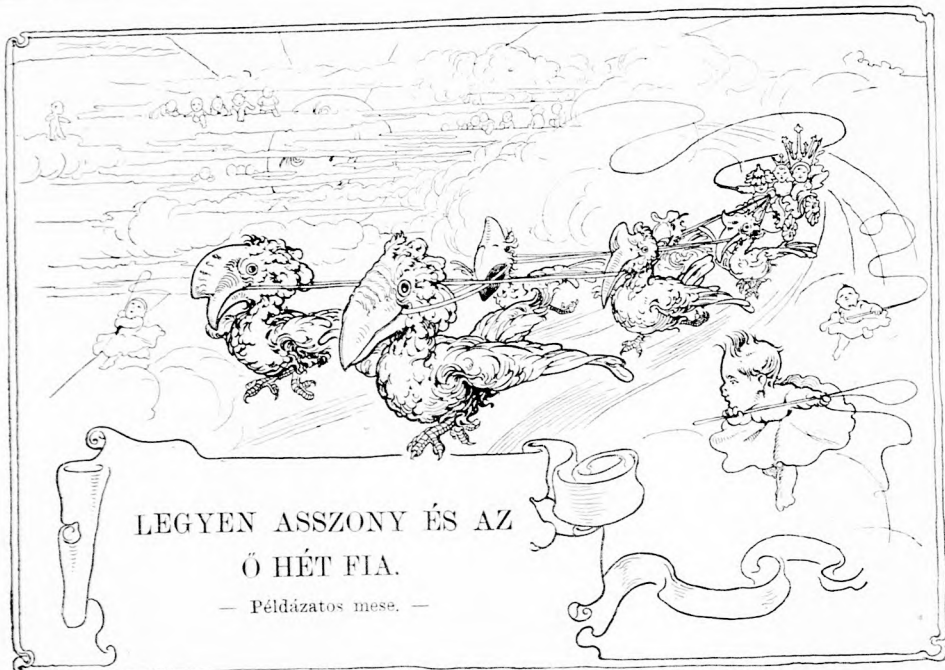
Dehogy próbálták! Hamar kitalálták, hogy a mama gondos szeme észrevette mindjárt első ízben furfangoskodásukat s a létrára aligha volt a vén kertésznek olyan nagy szüksége. És most, ha még oly jól viselkednek is, a mama nem fog bennök bizni! A kit hamisságon kapnak rajta, annak nincs többé hitele.

Nagy idő telt bele, mig lassacskán meggyőzték a mamát, hogy igazán nem gondolnak többé furfangoskodásra. A mit terveztek, őszintén megmondták és nem is kerültek többé olyan kellemetlen állapotba, mint a mikor titkos látogatást tettek a galamboknál.

ARANY KALÁSZOK.

Ne kövesd a közmondást, hogy »az ígért szép szó, ha megadják, nagyon jó«. A mit ígértél, teljesítsd, még ha áldozatodba kerül is. Mert csak így fognak szavatartó embernek becsülni és így fogod megtanulni, hogy az ígérettel könnyen bánni nem szabad.

Ne azt tartsd igazán istenfélő embernek, a ki nagyon mutogatja az ájtatosságát; hanem azt, a ki mindenkor úgy cselekszik, hogy nincs oka félni sem az emberek, sem a mennybeli örök bíró ítéletétől.

LEGYEN ASSZONY ÉS AZ
Ő HÉT FIA.

— Pélázatos mese. —

SZÁZ mérföldnyire a földgömb mögött volt a *Világ* királynénak, *Legyen* asszonynak a birodalma. Volt neki hét szép és okos fia, u. m. *Hétfő, Kedd, Szerda, Csütörtök, Péntek, Szombat* és *Vasárnap*. Mindegyiküknek kétféle szeme volt, egy világos és egy sötét. Ha a világosat nyitották ki, nappal volt, ha pedig a sötétet, éjjel vala.

Már zsenge korukban megtanultak mindenféle varázs-játékot, hogy vele unalmukat elűzzék. Azon az ezer meg ezer játékszeren kívül, melyek különféle szekrényekben el voltak helyezve, *Legyen* asszonynak még hét ládája is volt, melyeknek tartalmát a gyermekek előtt még titokban tartotta. *Legyen* asszony, ha a gyermekek kérdezték: mi van a ládában, mindig azt felelte:

— Ez nem tinektek való, ti kis golyók, hanem való az embereknek a földön, amott a felhők mögött.

Évek multán, mikor a gyermekek megnőttek és értelmesebbek lettek, így szólt hozzájuk *Legyen* asszony:

— Már eléggé megnőttetek; megengedem, hogy a földön látogatást tegyetek. De vigyetek a földgömb lakóinak valami szép ajándékot, különben rögtön haza kergetnek. Legelsőre készüljön fel *Hétfő*, legutoljára *Vasárnap*.

— De hát miféle ajándékokat vigyünk? kérdezték a gyermekek.

Ekkor *Legyen* asszony kinyitotta a hét ládát, és mindegyikből kivett két arany edényt és így szólt a gyermekekhez:

— Ami ezekben az arany edényekben van, azt ajándékozzátok az embereknek; ők aztán majd megszeretnek és mindig ezt fogják nektek mondani: »Jőjj megint, jőjj megint!«

Mikor *Hétfő* a földre megérkezett és az egyik arany edényt kinyitotta — hess! kirepült belőle egy nagy arany golyó és

repült, re
csüngve
legítő ke
hatták fa
meleg és
bűbos-ke
tettek, m
voltak, m
mindig o
otthon ha
a másik
mint az o
egészen a
bár korán
mint a k
barátság
megmutat

Ezt a
berek szé
elbucszó

— Jőj

— El

mert a n
titanom s

Alig v

is találk

ritotta h

dön *Keda*

denféle v

melyeket

Az ember

lent ez és

kor az éj

kinyitotta

bűbajos f

fölnyilalt

egészen el

lagok volt

san tekin

nagyon m

zott tőlük

— Jőj

— Maj

utána kel

már ki fe

tott-e ki

Most S

kot adjon

repült, repült, míg végre az égboltozaton csüngve maradt. Ez volt a világító és melegítő kedves *nap*. Az emberek tehát kiolt-hatták fagyú-gyertyáikat és megbámulták a meleg és világos napvilágot. Azokat a nagy búbos-kemenczékét is, melyeket azért építettek, mert fáztak és amelyekkel olyanok voltak, mint a csiga, mely a maga házát mindig ott hordozza a hátán, most bátran otthon hagyhatták. Naplemente után *Hétfő* a másik edényt is kinyitotta. Ebből is, mint az elsőtől, fényes golyó repült fel egészen az égig és gyönyörűen világított, bár korántsem olyan világosan és melegen mint a kedves nap. Ez volt a szelid és barátságos *holdvilág*, mely az embereknek megmutatta az utat, midőn éjjel hazatértek.

Ezt a két gyönyörű ajándékot az emberek szépen megköszönték. Mikor *Hétfő* elbucszott, mindnyájan ezt kiáltották:

— Jőjj el megint, jőjj el megint!

— El, el, egy hét mulva, felelé *Hétfő*, mert a napnak lámpás-bélet meg kell tisztitanom s új holdvilágot kifüggesztem.

Alig volt *Hétfő* a hegyek mögött, már is találkozott *Kedd* öccsével, aki vigan szorította hóna alá az arany edényeket. Midőn *Kedd* az első edényt kinyitotta, mindenféle virág- és fűmagvak szóródtak ki, melyeket a szél minden irányban szétfújt. Az emberek azonban nem tudták, mit jelent ez és bámulva rázták a fejüket. Mikor az éj leszállt, *Kedd* a másik edényt is kinyitotta, és ebből ezer meg ezer apró bábajos fényes szemecskék repültek ki és fölnyilaltak egyenest az égnek; úgy, hogy egészen elborították. Ezek az aranyos csillagok voltak, melyek szerényen és nyájasan tekintenek le ránk. Az embereket ez nagyon meghatotta, s hogy *Kedd* elbucszott tőlük, mindegyikök így kiálta föl:

— Jőjj el megint, jőjj el megint!

— Majd egy hét mulván, mert ekkor utána kell néznem, a virágok nem dugták-e már ki fejecskéjüket, hogy a szél nem ott-e ki vagy egy csillagot.

Most *Szerda* volt a soros, hogy ajándékot adjon. Az emberek nagyon kíváncsiak

voltak, vajjon mit fognak most látni. Az egyik edényből mindenféle fényes bogarak és pillangók, a másiktól pedig tarka madarak repültek ki. Akkor aztán a bogarak meg a madarak rázendítettek a nő-táikra s az emberek azt mondogaták:

— Ej, ej, igen, igen, hm, hm, ezek a nóták sokkal szebbek, mint amiket a mi falusi muzsikusaink játszanak.

Szépen megköszönték az ajándékot és mikor *Szerda* elköszönt, így bucsúztak tőle is.

— Jőjj el megint, jőjj el megint!

— Igen, egy hét mulva, mert fülemüle asszonyságnak hangjegytartót, a Szent János bogárkának pedig egy kis lámpást kell hoznom.

Most *Csütörtök*re került a sor és az emberek még kíváncsiabbak voltak, az ő révén mi szépet fognak látni. Ő is szép ajándékot hozott, mert az egyik edényből egy szürke, a másiktól egy fekete felhőcske emelkedett ki s egyenest az égre szállt. Nem sokára az egész égboltot elborították és kevés vártatva bő záporosó eredt meg, mely az eltikkadó állatokat és a szomjas növényeket felfrissíté. A gyermekek nem találták ezt valami szépnek; de az öregebbek, akik már megértették, nagyon örültek. S hogy eltávozott *Csütörtök*, ezt kiáltották ő feléje is:

— Jőjj el megint, jőjj el megint!

— Majd csak egy hét multán, felelé *Csütörtök*; mert egy kis istennyilát, mennydörgést, és szükség esetén egy tuztat esős felhőt kell hoznom.

Most *Péntek* volt a soron. Őt, mielőtt útra kelt, az édes anyja különösen megintette. *Péntek* nagyon szeretett bal lábával lépni ki az ágyból. Mindent, amit cselekedett, balul cselekedett. Mikor a lakott földön járt, így szóltak hozzá az emberek: — Bizonyosan ez hozza majd el a csodavilág legszebb csodáját. Nézzétek csak, milyen büszkén lépdel.

De épp azért, mert *Péntek* sohasem nézte, hová lép, megbotlott a határköbe és oly szerencsétlenül esett, hogy az edé-

nyekben levő tárgyak ezer meg ezer darabra törtek, úgy, hogy sohasem lehetett megtudni, mi volt bennök. *Péntek* ehhez a dologhoz igen savanyú képet vágott, és elkezdett sirni, ami még szerenese volt, mert a könyeiből égszínké, nagy tó lett, akkoriban az egész világon a legszebb. Az emberek ennek nagyon megörültek, mert hát nem kellett többé használni a fürdő-kádakat s szépen megköszönték a tavat. Mikor elköszönt *Péntek*, az emberek nagyja-apraja azt kiáltotta felé:

— Jőjj el megint, jőjj el megint!

— Eljövök, el, de csak egy hét multán, felelé *Péntek*, mert rákot, halacsát kell hoznom, mivelhogy ezeknek egy valódi tóbul nem szabad hiányzani.

Mikor meglátták az uton *Szombatot*, már messziről kiáltották feléje:

— El ne bukjal ott a határköben.

— Ne féltsetek engem! Vigyázok én magamra. Nézzétek, itt vannak ajándékaim!

Az egyik edényből s a másikkól is eleven színek tűntek elő és olvadtak egymásba. Ezekből szövődött a hegyek mögül előtűnő szépséges szivárvány. Ekkor aztán tapsoltak az emberek, különösen a gyermekek. Ilyesmit az égre festeni nagy művészet lehet, így gondolák. Az emberek szépen megköszönték az ajándékot, és azt mondták:

— Jőjj el megint, jőjj el megint!

— El én, de csak egy hét multán; mondá *Szombat*, mert új színeket kell hozni, ha a régiek netalán elhalványodnának.

Midőn végre *Vasárnap*, a legutolsó és legfiatalabbik, utnak indult, *Legyen* asszony így szólt hozzá:

— Te vagy a *Vasárnap* gyermeke: neked nem szabad a földön így megjelened. Vedd fel a legszebb ruháskádat, ülj fel a gyémántos hintóba, melyet azok a csodamadarak huznak.

És *Vasárnap* a legszebb ruháskában, gyémántos hintón, melyet csodamadarak huztak, jelent meg a földön.

Hogy meglátták az emberek, így kiáltottak föl:

— Ó csoda! ó csoda! Nem olyan-e ez a szép ifju, mintha az égből jönne? Mi gyönyörű tárgyakat mutat ő majd nekünk!

— Ide nézzetek! kiálta *Vasárnap*, miközben mind a két edényt vigyázva kinyitá. Ó, ó! Két kis angyal rebbent ki belőlük, sugárzó göndör fejű, arany szárnyas fehér ruháskában. Szabadon lebegtek a levegőben, miközben gyönyörű finom hangon énekeltek:

*Földerül ez a vasárnap
Ünnepnapos napja —
Vége a nehéz munkának,
Semerre sincs rabja.*

*Házatokban maradjatok
Tűzhelyetek mellett,
Ha Isten felé haladtok,
Megáld minden lelket.*

*Őt hirdessük hozsannában
Hűséges szívünkkel,
Melyet égi tisztaságban
Hozzája viszünk fel.*

S mialatt énekeltek, fölrepültek a felhők közé s eltiúntek az emberek szeme elől.

Ekkor a népek úgy cselekedtek, amint a kis angyalok azt nekik tanácsolták s igen boldognak érezték magukat. S *Vasárnap*hoz is csak úgy szóltak, mikor távozott, hogy:

— Jőjj el megint, jőjj el megint!

— El is jövök egy hét multán, felelé; akkor megint pihenni fogtok. És majd hozok egy kis templomot; ebben még sokkal ájtatosabbak lehettek.

— Örülni fogunk neki, szóltak az emberek.

Most már mind a hét testvér a világon járt egyszer. De jöttek egymásután újra meg újra, és jönnek mind e mai napig is.

— Mert, úgy mondák, a régi ajándékokat meg kell ujítani és ujakat hozzáadni, különben sohasem lesz odaát a földgömbön teljes rend.

Időről-időre *Legyen* asszony is ellátogat a földre. Ilyenkor aztán legjobban örülnek az emberek, mert ő is igen szép

ajándéko
hozza el
ősz, s v
évszakna
külön sze
A legi
zül a tav

Németb

TES

T

ajándékokat szokott adni. Hol a tavaszt hozza el nekünk, hol a nyarat, azután az ősz, s végre a telet. Mi ezeket a négy évszaknak nevezzük és mindegyiket külön-külön szeretjük.

A legjobban tetszik nekünk a négy közül a tavasz. Nemde?

Németből

Ditrichstein Viktor.

TESSÉK IBOLYÁT VENNI!

TESSÉK ibolyát venni,
Olcson adom;
Ott nyit ez künn az erdőn
Títkon, szabadon.

Szem élül eltakarja
Bokor, csalit;
De illata kivallja,
Hogy itt van, itt.

Kora tavasz virága
Kedves, szerény.
Magam bolygám az erdőt
Értte be én.

Magam is árva lányka
S árva virág:
Vajjon meglát-e minket
A nagy világ?

Tessék ibolyát venni
Hölgyek, urak!
Vegyetek minket észre
Egy perczre csak!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLVI. köt. 12-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Tusnád.

Helyesen fejtették meg: Gonda Lajos, Hollaki Leó, Ausländer Ilona, Stermeczky Lajos, Grotte Irma, Hunfalvy Livia, Májercsik Annuska, Szász Gyula, Vadas Zoltán, Frey Irma, Springer Stefiike, Grosz Ilona és Arthur, Mezey Margit és Sándor, Katona Béla, Vörös Ilona, Kiss Aranka és Elemér, Weiss Hermine és Rudolf, Sántha Dezső, Boross Anna és Pali, Springer Stefiike, Erdei Blanka, Guckler Rozália, Kozma Dési (?) és Müszí (?)

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett Stermeczky Lajos, Czeglédén, kinek a jutalomkönyvet (Greguss Ágost meséi, az ifjuság számára), a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« XLVI. köt. 11-dik számában közölt rejtvények megfejtését még beküldték: Justh Ödön, Gyurkovich Dódi, Baloghy Iván, Kronovits Miksa, Kövér Gyula, Nagy Imre, Frey Irma, Pollák Vilmos, Kramer Miczi, Frankl Pepi és Friczi (ejnye, de poczásan irtál, Friczikém! F. b.), Véghely Dezső és Andor, Pollák Karolina, Lakenbacher Andor és Pista, Singer Vilma, Irma, Ottó és Ödön, Sollich Margit, Horváth Mariska és Margitka, Barakonyi Erzsike, Timár Stefánia, Kürschner Manó, Nagy Ilonka és János, Rétay Vilma és Miczi, Szentpétery Gyula, Némegy Ella, Miklós Jolán, Veisz Sándor és Ödön, Glück Ottó és Leó (vagy Leóna? A nevet tisztán kell leírni. F. b.)

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Kronovits Miksa. Olyan ügyesen szerkesztetd a képrejtvényeket, hogy szeretném, ha kevésbé bús közmondást választanál feldolgozásra. A másik kettő hibás. Kas és kosár közt mégis van különbség. A 3-ikban egy *g*-nek hijja van. — **Hunfalvy Lívia.** Nyilván tréfásan érted, hogy a te nevedet húzassam ki a kucsmából. — **Keszner Aranka.** A »*Kis Lap*« olvasása »gyönyörrel tölt el«, azt írod. Ilyeneket olvasnom nekem nagyon kedves. A rejtvényeidet helyesen csináltad meg, de a te gyakorlott olvasó társaidnak nagyon is könyönyűek. — **Schwarz Bandi.** Az előző üzenet első fele neked is szól. — **Ida néni.** A kéredezett könyv voltaképp csak most kerül kiadásra. Intézkedtem. — **W. M.** Nagyon tragikusan fogadta azt az üzenetet. Látogassa meg barlangjában a szörnyű Förgő bácsit. Meg fog róla győződni, hogy nem harap. Különben a tartozó kimélet ellen nem lehet panasza, mivel csakis a munkácska czimén üzentünk. — **Toldi Piroska.** Szándékom ellen van, hogy pénteken legyen már kezdedben a »*Kis Lap*« új száma, melynek az a feladata, hogy vasárnapi szórakozásul szolgáljon. Humoros levelednek örültem. Tud-e felőle Olivér? — **N. I.** Ujabb írásod csak megerősített abban a meggyőződésben, hogy méltán rászolgáltál minapi megrovásomra. De minek is *erőlködtől* rongyos és tentapecsétes levelet írni? Hiszen, ugy látom, akarva sem tudsz különbet. Mégis jó néven venném, ha gondosan írott levéllel hazudtolnál meg. — **Fleischmann Rózsa.** *Volapük*: ez amolyan mondva-csinált nyelv, melyet egy német tudós talált ki. Jelentése: egyetemes nyelv. Czelja: minden embert egyazon nyelv kapcsával fűzni össze. Sok művelője is akadt már; de, ugy látszik, hódítani nem fog. — **Kramer Miczi.** Ha vannak gondolataid és érzelmeid: azokat bátran írd le. Ne félj attól, hogy »kezved nem elég erős«. Nem a kézen mulik az. — **Vasárnapi kirándulás.** Gyakorlatnak jó, de arra, hogy megjelenjen, még hiányos, gyenge mű. — **Ehrlich testvérek.** A ti megemlékezésetek virágos kegyeletes jelét, az ibolya-koszorút, kívánságtok szerint a nagy hazafi koporsójára tétettem le a ti nevetekben. — **Nagymáté Gyula.** Az egyiket meg fogom rajzoltatni. — **Győry Ella és Szerénke.** De ha nem fejtettétek meg! Ha rosszul esik is, nem teljesíthetem kérésteket, mert azt, ugy-e, magatok sem tartanátok helyesnek, hogy egy sorba jussanak azok, a kik nem fejtették meg, azokkal, akik megfejtették? Különben nem olyan nagy baj az, megcsik mindenkin, aki rejtvények megfejtésévei foglalkozik; csak arra szolgál, hogy máskor még jobban törj a fejét, addig-addig, míg megtalálja a megfejtést. — **Taub Ilona és Rezső.** Azt kívánjátok, tudassam veletek, »hogy a »*Kis Lap*« e héten mért nem jelent meg?« Csak azt felelhetem rá, hogy a »*Kis Lap*« mindig pontosan

megjelen. De ugy sejtem, kérdéseiteknek az az értelme, hogy *ti* nem kaptátok meg valamelyik számot. Ha így van, írjátok meg levelező lapon, a hiányzó szám pontos megjelölésével, a kiadó-hivatalnak, mely azt a számot mindjárt megküldi. — **Frida.** Ilyen aláírással kaptam *Debreczenből* rejtvény-megfejtést. Talán magára ismer, aki küldte. Így nem vehetek be, kis lányom, a megfejtők sorába, mert Frida több is van kis olvasóim közt s hogyan lehetne aztán tudni, melyik a megfejtő? Máskor tehát vezetéknevedet is írd oda. — **Havass Imre.** Jól tettéd, hogy figyelmeztetted a visszaélésre. Förgő bácsinak természetesen sokkal több és fontosabb dolga van, hogysem azzal tölthetné idejét, hogy a tömérdek lapban, folyóiratban fürkészgesse, melyik milyen rejtvényt közölt. Meg kell bízni abban, hogy a ki rejtvényt küld be közlésre, maga szerkesztette munkát küld. Eddig — annyi év alatt! — nem is volt okom a gyanakvásra, de figyelmeztetésed után most már tudom, hogy van olyan megtévedt kis olvasóm, aki pávatollakkal szeret ékeskedni és amit máshol olvasott, azt a maga műve gyanánt küldi be. Persze, lesz rá gondom, hogy többé ne garázdálkodhassék. Ha ezt a rovatot tovább olvasod, megtalárod a nevéét. A leveled végén írt kérdésekre válaszom ez: minden csütörtökön az esti órákban, de csak e hónap végétől kezdve, mert egyelőre akadály van. — **Franzy Gyula.** Nem tudom, igazi vagy költött név-e, vagy valaki visszaélt talán vele, másnak a nevével. Ez utóbbit azért teszem föl, mert aki az egyik rútdolgot elköveti, arról föltehető a másikat is. Ilyen név alatt pedig valaki más lapból kiolvasott közleményt küldött be, arra számítva, hogy Förgő bácsi bizonyosan nem olvashat minden lapot és nem emlékezhetik minden apróságra. Csak hogy vannak Förgő bácsinak, még pedig nagy számmal, igazi hívei, s ezek egyike már figyelmeztette arra a csuf tetre, melyet valaki azzal a pávatollaskodással követett el, hogy egy más lapból kiolvasott rejtvényt csempészett a »*Kis Lap*«-ba. Bizony róstelltem, hogy ilyen görbe uton járó kis olvasóm is akadt. Sajnálom is, mert hová fog jutni, aki már ilyen korán görbe uton indul meg? De megvigasztal az, hogy évtizedek alatt csak egy akadt és most sincs több a »*Kis Lap*« táborában, mert szeretet és őszinte becsületesség uralkodik Förgő bácsi és az ő kis hívei közt. Aki másképp érez és cselekszik, az nem közénk való. — *Több levélről a jövő számban.*

A „KIS LAP“ minden kötetéhez **diszes színyomatu bekötési táblák** kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A »*Kis Lap*«-nak **fél évi** folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő czím: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencz-terez 3.*